

1

Місії різдвяних ельфів

Санта-Клаус обожнював Різдво. Замолоду він трохи побоювався не-вдач зі святковою подорожжю, та з часом завдяки любові, яку йому дарувала малеча, його сповнили сила й відвага. І хай кожне Різдво було геть не схоже на інші, Санта завжди спізнавав неймовірні пригоди й відчував чарівний зв'язок із тими, хто чекав на нього.

Ще доти, як надійдуть листи, до дідових вух долинали шепотіння:

— Санто, про мене не забудь!

— Я дуже на тебе чекаю!

— Дорогенький Санта-Клаусе, ти мені так потрібен...

— Санто, ти зможеш відшукати мене?

Зачувши ці голоси, Санта-Клаус розумів: саме час відряджати ельфів із секретними місіями!

Роздивляючись мерехтливі зірки, старий називав прізвища дітей, які просили подарунків і мріяли побачити його. І невдовзі від кожної зірочки до того чи іншого малюка простягалася золота ниточка.

2

Назарчик та гарівний ключ

У грудні, коли на півночі запановувала тривала ніч, а з лісу безперервно долинали виття вовків, крики хижих птахів та посвист вітру, Назарчик почувався незатишно. Щоб розрадити малого, дідусь часто розповідав йому одну історію:

— За сивої давнини життя тут було не таким, як нині. Північ тоді була чудовим місцем. Адже саме в цих краях мешкав Санта-Клаус. Разом із різдвяними ельфами він виготовляв іграшки й дарував їх дітлахам по всьому світі. Ночі в грудні сповнювалися radoщами та щастям. Щовечора після важкого робочого дня Санта сідлав одного з оленів і вирушав до лісу на прогулянку. На плечі в нього сиділа бузкова сова. Шлях йому освітлював яскравий місяць. А ельф-помічник награвав на флейті, й під ту ніжну музику із зірок падав діамантовий пил. Побачивши таку чудасію, довкола Санти збиралися ведмеді, видри й вивірки, і всі разом танцювали в очікуванні Різдва. Та одного разу лісом розкотився гучний зловісний сміх Нічного Чаклуна, а потім цей лиходій схопив Санту й ув'язнив у своїх володіннях. Відтоді ніч стала цариною голодних вовків, жорстоких хижих птахів та поривчастого вітру. А втім, Назарчику, не сумнівайся: колись Санта повернеться.

Одначе хлопчик щоразу відповідав:

– Дідусю, ведмеді не вміють танцювати, а Санта не повернеться!

Та якось уранці, відчинивши вікно, дідо побачив у снігу золотий ключик. Потішений, він приніс знахідку онукові й мовив:

– Цей ключ напевно приведе до Санти. Я надто старий, щоб вирушати на пошуки, а тобі це до снаги!

Назарчик розсердився:

– Та ну, дідусю, це ж просто старий іржавий ключ!

І пожбурив «непотріб» у глибокий замет. Але в снігу ключ несподівано засяяв. Та й так яскраво, що вражений хлопчик кинувся його шукати, а як знайшов, то негайно вирушив рятувати Санту.

Та що довше тривала блуканина хащами, то тривожніше ставало Назарчикові. Він відчував: ліс збиває його на манівці. Засутеніло, завили вовки.

— Мене з'їдять тут через старий ключ і дідусеві казочки! — пробуркотів малий, здригнувшись.

Аж раптом над головою в нього м'яко зашурхотіло, і дивовижна бузкова сова кинула йому запалений смолоскип! Хлопчик схопив світоча саме вчасно, щоб відігнати вовка, який уже наготувався вистрибнути з п'тьми. А тоді в темряві закричав хижий птах.

— Птахи виклюють мені очі через Санту, якого я навіть не бачив! — заскімлив нажаханий мандрівник.

Та враз бузкова сова сіла йому на плече, тримаючи в дзьобі батіг! Схопивши його, Назарчик заповзвся ляскати й відганяти хижаків, що так і намагалися шугнути на нього й жбурнути на землю.